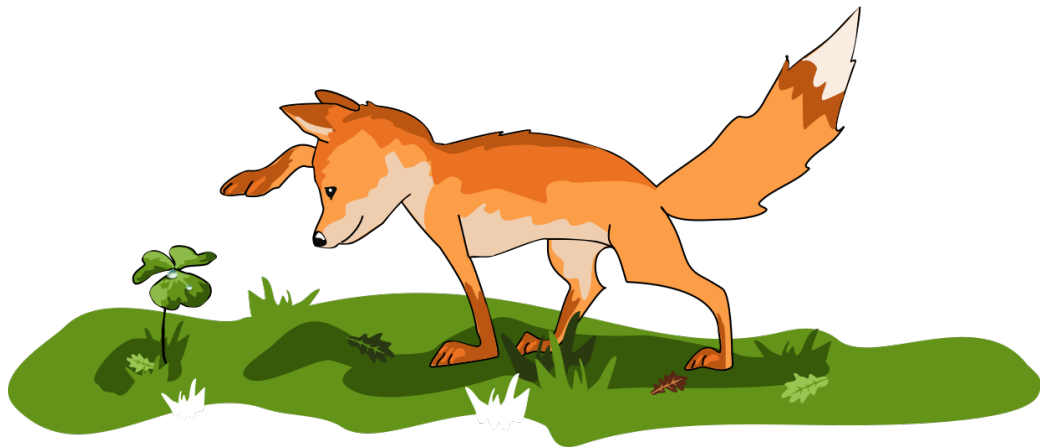

O MALÉM LIŠČÁTKU

Petra Pávková

V jednom krásném velikém lese stál uprostřed strom
a v tom stromě bydlela stará moudrá sova.

Byla už na světě dlouho, tak toho mnoho věděla,
znala celý les i zvířátka, co v něm žila.

Sova žila v dutině ve stromě
a odtud sledovala,
co se okolo ní děje.

Když bylo něco důležitého,
dávala to moudrá sova vědět celému lesu.

Třeba, když se blížila bouřka
a ona viděla jako první velký mrak, hned volala:
“Húúú húúúú, schovejte se všichni, blíží se bouřka.“

Nebo když se dozvěděla,
že už dozrály maliny, houkala:

Húúú húúú, už dozrály maliny,
kdo chcete, tak si přijďte natrhat.

Strom, ve kterém sova bydlela, už byl také starý.

Dole, kousek od země, měl ještě jednu dutinu,
kde nikdo nebydlel,
ale občas si tam chodily hrát
malé veverky nebo i jiná zvířátka.

Jednou večer, už se smrákalo a sova pomalu začínala klimbat.

Tu slyší nějaký šramot dole ve stromě. Říká si:

„Co to je? Kdo to může být v tuhle hodinu?“

Po chvilce to přestalo, tak si pomyslela,
že se jí to asi jen zdálo a v klidu usnula.
Jenže za chvilku se ten zvuk ozval znovu.

Znělo to jako kňourání nějakého mláděčka.
Sova se probudila, přemýšlela a tu ji napadlo,
že se možná nějaká malá veverka zapomněla dole v dutině.

Slétla dolů ze stromu, kouká,
a opravdu - v dutině leží nějaké zvířátko.

„Co to je? No to snad ne, to je úplně maličké Liščátko.

Kdo ho sem mohl dát?
A vypadá, že se nedávno narodilo...

Takové malinké, hebounké...”

Sova chvíli přemýšlela a pak jí to došlo.
Všichni přeci vědí, že v tomto stromě bydlí, takže ten, kdo sem to
Liščátko dal, musel vědět, že ho sova hned najde.

To asi musela být liščí maminka, která se opravdu,
ale opravdu nemohla o malé Liščátko postarat.

Možná byla mladá a neuměla se starat.
Nebo byla nějak zraněná. Těžko říct.

Ale rozhodně to byla maminka,
která chtěla, aby se někdo jiný o Liščátko,
co nejlépe postaral.

Proto ho dala sově do stromu, ve kterém bydlela.
Věděla, že sova to určitě zařídí.
A tak se i stalo.

Sova přinesla ze svého domova
Liščátku dečku na přikrytí
a hned zase vzlétla do koruny stromu,
aby mohla zahoukat na celý les:

„Húúú húúú, hledá se maminka a tatínek,
kteří by se chtěli postarat o krásné liščí miminko!“

Pak sova vyrazila za kravičkami na pastvu,
aby přinesla Liščátku mlíčko.

Trvalo jí to jen chvilku, a když se vracela,
už z dálky viděla, že u stromu stojí
nějaká maminka Liška a tatínek Lišák
a očuchávají Liščátko.

Tak se jim líbilo!
Bylo takové mrňavé, voňavé a krásné.
Hned sově hlásili, že už dlouho si přejí
takové Liščátko a že se o něj budou dobře starat.

Sova měla velkou radost, že to slyší.

V tu chvíli se Liščátko probudilo
a pomalu se rozkroužovalo.

Maminka Liška si ho přitulila a začala zpívat:

„Hajej, dadej,
lišáčku malej,
my tě kolíbáme,
šťastní, že tě máme.“

Liščátko zavrňelo, zívlo a zase spokojeně usnulo,
jak už to u čerstvě narozených liščátek chodí.

Od té doby Liščátko se svými rodiči bydlí u nich v noře
a spokojeně roste a roste.

A někde ve vedlejším lese na něj
často myslí jeho první liščí maminka.
Doufá, že se má Liščátko dobře a noví rodiče ho milují.

SEFAM

Miminko z babyboxu. Jak to dětem vysvětlit?

Autorka: Petra Pávková

Ilustrace: Jana Kutová

2021